

վերջաբան. — Մենք մեր Ուղղադրու թեանց նախարանի մէջ գրած էինք. «Թեւեւ եւս նախնեաց ամէն մի ընթերցող ուզէ նախնի մատենագրին հետ իր աչքին առջև այս ուղղադրութիւններն ալ ունենալ, զանոնք բնագրին հետ կարդալու, քննադատելու և նորանոր անդրադարձութիւններ ընելու համար, Այս պարագային՝ պիտի ամբողջացնէ նա մեր գործը»... Ինչպէս արդեամբք ցոյց կու տան գրեյդիկա վերջին յաւելուած թղթակցութիւնները, որոնք քննական պայքարէն դուրս՝ աւելի քան մը չեն ասեր: Սակայն Հորոյի ոճն յայտնի եղաւ իւր դրած վերնագրերէն. «Իրական կապիւմարտ, Գրական հանելուկներ», որոնք զմեզ գրական և գիտական պատշաճութենէն երբեմն ակամայ զարտուղել ստիպեցին. որք եթէ առ ժամն կոփամարտիլը տրամեցուցին, սակայն խրատն յուսանք ապագային օգտակար ըլլայ: Իսկ մենք ներկայ պայքարի մէջ հասու լինելով Հորոյի «քննադատելու և նորանոր անդրադարձութիւններ ընելու» անընդունակութեան, իրեն հետ ընդ միշտ կը դադարեցնենք, մեր «Մատենագրական հասկարադ»ներու շարունակութիւնը:

Հ. Գ. ՆԱՀԱՊԵՏԻԱՆ

Յ. Գ. — Հորոյ մեր Ուղղադրութեանց հետ վերջացրեալով իւր խմբանքները և ուրիշ բան չունենալով գրեալ կարգացիւնք որ կը յայտարարէ «Ժող. Ձայնը» Ձ. Տ. 1844 թիւի մէջ, թէ կը դադարեցնէ իւր գրական պայքարը Մեծիք. շարքերու հետ:

Յիւրաքանչէր Հորոյի միայն այս վերջին մտածութիւնն է գովականը:

ՆՈՒԱԳԱՀԱՆԴԷՍ ՄԸ

Անգղիոյ մէջ տեղի ունեցեր է անթել հեռաձայնով տարօրինակ նուագահանդէս մը, յորում երգիչներն եղած են կենդանիներ: Ամենէն առաջ լսուած են էշերը, յետոյ — պահ մը զանազան տեսակ թռչուններու երգերէն վերջ — կարգ եկեր է բորենիներու: Նուագահանդէսն աւարտեց է փոկերու quartetto-ով մը:

Քիչ ատենէն եւրոպացի աւարեստիկ պիտի կարենան նոյն միջոցով լսել նաև Նիակարայի չրվէթի զահավիժման մոնշիւնը:

Ս. ԱՄԵՆԱՓՐԿՉԵԱՆ ՄԱՏԵՆԱԴԱՐԱՆ ԳՐԶԱԳԻՐ N°. 36

Ա Ի Ե Տ Ա Ր Ա Ն

□ ◻ ◻

ՀԱՆԳԱՄԱՆՔ ԳՐԶԱԳՐԻ. — Մեծաբիւն՝ 34, 24. հոտտ. 10 հարկերորդամեդր. կազմ՝ տախտակեայ, կաշէպատ, խորաւ նագարդ. Եւր՝ ընտր մագաղաթ, բերք՝ 406 (812 էջ). գրութիւն՝ խոշոր երկաթագիր, երկսիւն. նկարներ՝ էջ 1-13 գուռնագիւ նկարներ Գրիստոսի մարդեղութեան և այլն. այնուհետև մի քանի խորաններ. մեյրան՝ սև. Աւետարանների սկզբնաւորութիւնը մանրանկար զլխատառեր, և մի քանի տող ոսկեգօծ երկաթագիր, Լուսանցքներում՝ մանրանկար զարդեր, թուղաններ և չորս աւետարանիչների նկարներ:

Գրչագիրը շատ լաւ է պահպանւած, բայց երբեքներեց ցեցը կերել է:

124րդ թերթի երկրորդ երեսի վրայ (էջ 248) նկարւած է Մարկոս աւետարանիչը (ամբողջ երեսի կէս մասը), իսկ ներքեւը, երկրորդ կիսում՝ մի Հայ իշխանի և իւր տիկնոջ նկարը, որ անկասակա՞ Պաւտոն բանաւոր և իւր Տղայ տիկնոջ կը ներկայացնէ. թէև երկու նկարները բաժանող մէջ տեղի կարմիր շրջագծի վրայ սև մնշանով գրւած է բոլորագիր «զիւրապետն և զխոսուկանն ստացող աւետարանիս յիշեալից», սակայն յիշեալ կարապետը Աւետարանի երկրորդ ստացողն է հայոց չի (770) թիւն, ինչպէս կ'երևայ 14-րդ թերթի յիշատակարանից:

Աւետարանս գրւած է 1126 — 685 (== 1236) թիւն, ոմի իգնատիոսի ձեռքով:

ՅԻՇԱՏԱԿԱՄԱՆ (403 թերթից է սկսում)

«Փառք Ամենասուրբ երրորդութեանն, Հաւր և Որդւոյ և Հոգւոյն Սրբոյ որ զաւարացոյց զտկարս իշխատիւս աւարտել զսա: Ամէն»:

1. Խոշոր երկաթագիր.